

Klinisch seksuoloog,
psychotherapeut
en auteur van o.a.
Gek van Liefde
(Van Halewijck,
2010).

Luiheid en de kunst van het **flaneren**

Onze modellen voor die ondergewaardeerde talenten zijn dieren: ronkende poezen die zich lang uitrekken in een zachte zetel of zich rugkronkelend koesteren in het eerste straalje zonlicht. Het gemak en de vanzelfsprekendheid die we terugvinden bij onze voorouder de aap, om urenlang in een boom te liggen en de kaas van tussen de tenen te krabben. Maar ons is het zo vreemd geworden dat het ook niet meer hoort om die eigenschappen te koesteren. Het zijn met uitsterven bedreigde verschijnselen, ook al zijn we het al jaren eens over de noodzaak van onthaasting. Al zijn er uiteraard altijd wel enkele dwarsliggers te vinden die deze hedonistische talenten toch weten te cultiveren. Eigenlijk zou er ter bescherming van het toch wel minimale potentieel een vereniging opgericht moeten worden van luiaards, ware het niet dat bestuursleden een minimum aan gedrevenheid moeten bezitten dat de leden totaal vreemd zal zijn. Maar opgelet, met luiaards bedoel ik niet: mensen die de dag passief doorbrengen en die bij elk karwei een zucht laten waarvan ze dan weer even moeten bekomen. Lui zijn betekent hier: nee durven zeggen tegen de hete adem van de prestatiedruk en het nuttigheidsprincipe, ontsnappen aan de tirannie van de tijd en - opgaand in iets ogenschijnlijk banaals - jezelf verliezen in je eigen tijd. Het is een mooi idee, zo'n vereniging met als motto:

'Luiaards aller landen, verenigt u!' of een clublokaal voor de Vrienden van de Verloren Tijd. Ik zie ze al ideeën en ervaringen uitwisselen bij pastis of pint. Voor wie dat als Chinees in de oren klinkt starten we alvast met een vaardigheidsoefening in de laatste opgesomde deugd: de kunst van het flaneren. Oefenterreinen bij uitstek zijn rommelmarkten, stadsparken, promenades. Waar je ook gaat, ga er nooit naartoe met de bewuste intentie iets specifiek te kopen of te doen, want dan ben je alweer doelgericht bezig, terwijl je bij flaneren per definitie volstrekt nutteloos onderweg bent en nooit aankomt. Maar helaas, zelfs in dat 'onderweg zijn' durven sommigen dan weer aan het presteren slaan: ze willen al flanerend minstens 7 km afgelegd hebben, liefst in anderhalf uur, of - voor de dwangmatigen - een even aantal kraampjes gepasseerd zijn. Maar niets van dat alles, de kunst bestaat erin om in het nu te blijven, opgeslorpt als je bent door wat je zintuigen je aanbieden: *le plaisir des yeux* op de rommelmarkt, het vogelgezing in het park, het genot je lichaam te voelen als je stapt. Is je waarneming verzadigd, dan laat je je meedrijven naar een volgende plek van verwondering, liefst zo moeiteloos mogelijk, als was je een fluïdum. Zijn je benen moe, dan bieden terrasjes of banken verpozing na het actieve geflaneer. Ze lenen zich

'Flaneren is per definitie tijdloos en eindigt als de goesting op is'

uitstekend om de drukte der jachtigen te observeren, waarbij je je voorstelt dat je een etnoloog van Mars bent die het wezen 'mens' probeert te begrijpen. Zo ken ik iemand die zich steevast de eerste soldendagen op een terrasje installeert met uitzicht op de waanzin van de hectische koopjesfanaten die zich met koortsige gedrevenheid op de afgeprijsde waren storten. Ook volstrekt taboe voor elke leerling-flaneur is tijdsdruk. Flaneren is per definitie tijdloos en eindigt als de goesting op is. Zoals u ziet, flaneren is geen kunst, maar een vaardigheid die getraind kan worden, mits het doorstaan van een paar afkickverschijnselen en het volhouden van een regelmatige training.